

Sygn. akt AUz 24/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2013r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Aleksandra Urban (spr.)

Sędziowie: SSA Bożena Grubba

SSA Jerzy Andrzejewski

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury

na skutek zażalenia wnioskodawczyni L. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydział Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych z dnia 09 stycznia 2013r., sygn. akt VII U

3199/12

postanawia:

oddalić zażalenie

Sygn. akt III AUz 24/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy – VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. odrzucił odwołanie L. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 9 maja 2012r., w uzasadnieniu wskazując, że doszło do przekroczenia terminu do wniesienia odwołania, było ono nadmierne i zostało zawinione przez skarżącą, dlatego zasadnym było jego odrzucenie zgodnie z art. 477⁹ § 3 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiodła ubezpieczona, zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, polegającą na ustaleniu, iż odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych zostało wniesione z nadmiernym przekroczeniem terminu i nie nastąpiło z przyczyn niezależnych od wnioskodawczyni, co w konsekwencji doprowadziło do odrzucenia odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia Sądu I instancji. W uzasadnieniu skarżąca umotywowała podniesiony zarzut i wniosek.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie L. S. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji, uznaje ją za wyczerpującą, a tym samym nie ma potrzeby powtarzać w całości trafnego wyводу prawnego /por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05; z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 526/04; z dnia 27 listopada 2003 r., II UK 156/03/.

Zaakcentować natomiast można, iż stosownie do treści art. 477⁹ § 3 k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Sąd może tak postąpić na wniosek ubezpieczonego. Złożenie wyraźnego wniosku nie jest jednak niezbędne i wystarczające jest powołanie się i wykazanie okoliczności usprawiedliwiających przekroczenie terminu. Sąd nie ma bowiem obowiązku ustalania z urzędu przyczyn wniesienia odwołania po terminie (postanowienie SN z dnia 14 września 1995 r., II URN 36/95, OSNAPiUS 1996, nr 13, poz. 191; por. też postanowienie SN z dnia 18 grudnia 1998 r., II UKN 561/98, OSNAPiUS 2000, nr 5, poz. 199). Ocena, czy przekroczenie terminu było nadmierne i czy nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, jest pozostawione uznaniu sądu (wyrok SN z dnia 21 marca 2006 r., III UK 168/05, Lex nr 277825). Do tego terminu nie mają zastosowania przepisy o przywróceniu terminu na zasadach ogólnych (art. 168 i n.; wyrok SA w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 1994 r., III AUr 344/94, OSA 1995, nr 1, poz. 9). W szczególności nie wydaje się postanowienia o przywróceniu terminu, a także w razie odrzucenia odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3 ubezpieczonemu nie przysługuje wniosek o przywrócenie terminu na podstawie art. 168 k.p.c. (postanowienie SA w Gdańsku z dnia 6 czerwca 1994 r., III AUz 61/94, Prawo Pracy 1995, nr 5, s. 46).

Zgodnie z wyjaśnieniem udzielonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 marca 2006 r., sygn. akt III UK 168/05, ocena, czy przekroczenie terminu było nadmierne i czy przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, jest pozostawiona uznaniu Sądu. Sąd Apelacyjny ma przy tym na względzie, że sformułowanie "przyczyny niezależne" jest szersze od "braku winy strony" (art. 168 § 1 k.p.c.) i pozwala na uwzględnienie także niektórych przyczyn zawinionych (postanowienie SN z dnia 14 lutego 1996 r., II URN 63/95, OSNAPiUS 1996, nr 17, poz. 256).

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd I instancji trafnie stwierdził, że przekroczenie terminu do wniesienia odwołania przez Z. N. jest nadmierne, a nadto nie wykazała ona, iż spowodowane było przyczyną od niej niezależną. Bezsprzecznie, decyzja pozwanego z dnia 9 maja 2012 r. /k. 30-31 akt rentowych/ zawierała pouczenie co do sposobu i terminu jej zaskarżenia. W tymże pouczeniu wyraźnie wskazany został termin miesiąca na wniesienie odwołania, za pośrednictwem organu rentowego, liczony od daty doręczenia, z zastrzeżeniem, że w razie upływu tego terminu decyzja stanie się prawomocna. Jak wynika z wyjaśnień ubezpieczonej, wątpliwości co do prawidłowości przedmiotowej decyzji nabrała dopiero po porównaniu wysokości otrzymywanych świadczeń z koleżanką i otrzymaniu decyzji z dnia 18 października 2012r., co skutkowało przedmiotowym odwołaniem. W zaistniałej sytuacji uznać należy, iż poza niewiedzą samej ubezpieczonej, żadne obiektywne przeszkody nie uniemożliwiły jej wcześniejszego złożenia odwołania od decyzji z dnia 9 maja 2012r. Podkreślenia wymaga, iż niewiedza nie może zostać uznana za niezależną od ubezpieczonej okoliczność usprawiedliwiającą przekroczenie terminu do wniesienia odwołania. Niezależnie od powyższego, nie można tracić z pola widzenia, że okres 6 miesięcy zwłoki w złożeniu odwołania uznać należy za obiektywnie nadmierny.

Reasumując, zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy trafnie postanowił o odrzuceniu odwołania i nie podważając tej oceny argumenty wskazane przez skarżącą w zażaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.